

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku Z. K.

przy uczestnictwie K. K., G. S., M. A., L. A., D. M., H. K., J. A., M. W., A. W., B. W., J. W., J. S., B. W., A. W., Z. A. oraz Skarbu Państwa - Starosty D.

o wznowienie postępowania w sprawie I Ns (...) i I Ns (...) o zasiedzenie, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2021 r., na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania D. M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 12 lipca 2019 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adw. Ł. K. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w S.) kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną uczestnikowi D. M., z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ta regulacja przesądza, że orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania zapada tylko po uprzednim dokonaniu oceny istnienia przyczyn określonych w powołanym przepisie, tylko one bowiem i ich uzasadnienie mogą być przedmiotem tzw. „przedsądu” i decydują o jego wyniku. Jednocześnie przypomnieć trzeba, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to jest oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej to stan sprawy wskazujący, iż zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym już tylko przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Chodzi, więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie ma podstaw do przyjęcia, że taka sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej.

W tej sytuacji należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O wynagrodzeniu należnym ustanowionemu w postępowaniu kasacyjnym pełnomocnikowi skarżącego orzeczono na podstawie § 11 w związku z § 8 pkt 6 i w związku z § 16 ust.4 pkt 1 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r., poz. 18).